

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudce Ondřeje Mrákoty a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobkyně: **Adam Vision s.r.o.**, se sídlem Vratislavova 1/21, Praha 2 – Vyšehrad, zast. Mgr. Evou Lachmannovou, LL.M., advokátkou se sídlem Římská 103/12, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo kultury**, se sídlem Maltézské náměstí 1, Praha 1 – Malá Strana, proti rozhodnutí ministra kultury ze dne 8. 10. 2019, čj. MK 64 280/2019 OLP, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 21. 7. 2020, čj. 3 A 15/2020-48,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Ministr kultury rozhodnutím ze dne 8. 10. 2019, čj. MK 64 280/2019 OLP, zastavil přezkumné řízení ve věci závazného stanoviska Ministerstva kultury ze dne 23. 9. 2013, čj. MK 42751/2013 OPP. Rozhodnutí ministra kultury žalobkyně napadla obsáhlou žalobou. Pokud by snad toto rozhodnutí nebylo samostatně přezkoumatelné ve správním soudnictví, domáhala se žalobkyně toho, aby soud vyslovil, že postup ministra byl nezákonným zásahem. Žalobkyně vysvětlovala, že rozhodnutí ministra zasáhlo do jejích práv – blokuje možnost získat konečné rozhodnutí ve věci její žádosti o územní rozhodnutí ohledně záměru umístit na pozemcích v k. ú. Hlubočepy novostavbu bytového domu.

[2] Soud z důvodu vhodnosti vyloučil žalobu proti rozhodnutí ministra kultury k samostatnému projednání (v původním řízení ponechal žalobu zásahovou). Žalobu proti rozhodnutí pak usnesením odmítl jako nepřipustnou, neboť napadené rozhodnutí není samostatně přezkoumatelné ve správním soudnictví. Je přezkoumatelné až při přezkumu konečného rozhodnutí správního orgánu (v tomto případě projednání žaloby protipravomocnému územnímu rozhodnutí, pro které je dané závazné stanovisko podkladem).

[3] Proti usnesení městského soudu podala žalobkyně (stěžovatelka) kasační stížnost z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Stěžovatelka trvá na tom, že rozhodnutí ministra negativně zasahuje do její právní sféry. Odkazuje na aktuální judikaturu a upozorňuje, že soudní ochrana spojená až s přezkumem územního rozhodnutí není dostatečná.

[4] Žalovaná s odůvodněním usnesení městského soudu souhlasí; upozorňuje jen, že soud vyslovil též nesprávný názor, dle něhož rozhodnutí, které závazné stanovisko zrušilo nebo změnilo, je samostatně přezkoumatelné. Tento závěr je dle ní v rozporu s judikaturou.

[5] Kasační stížnost je přípustná, má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Její důvodnost posoudil NSS v mezích rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.); neshledal přitom vady, jimiž by se musel zabývat i bez návrhu. NSS v nynější věci může řešit jen otázku, zda městský soud postupoval správně, pokud žalobu odmítl jako nepřipustnou [kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.]. Proto se NSS nevyjadřoval k procesní správnosti postupu ministra v přezkumném řízení, byť ji stěžovatelka v kasační stížnosti obšírně zpochybňuje.

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] V nynější věci je nesporné, a stěžovatelka to nezpochybňuje, že závazná stanoviska vydaná dle § 149 správního řádu nejsou rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., neboť sama o sobě nezakládají, nemění, neruší nebo závazně neurčují práva nebo povinnosti. Soudní přezkum jejich obsahu je v souladu s čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod umožněn až v řízení o žalobě proti konečnému rozhodnutí dle § 75 odst. 2 s. ř. s. (blíže rozsudek rozšířeného senátu ze dne 23. 8. 2011, čj. 2 As 75/2009-113, č. 2434/2011 Sb. NSS, *Závazná stanoviska II*).

[8] Z uvedeného plyne, že stěžovatelka nemohla závazné stanovisko ze dne 23. 9. 2013 napadnout žalobou proti rozhodnutí ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s. Tím spíše však toto rozhodnutí nemohla napadnout nepřímo, prostřednictvím výsledků přezkumného řízení, které ministr vedl k podnětu stěžovatelky a které následně zastavil. Takovýto úkon žalovaného totiž vůbec nezasahuje do práv a povinností stěžovatelky. Lze připomenout, že přezkumné řízení je v zásadě prostředkem sloužícím k ochraně objektivního práva [krom judikatury citované městským soudem lze zmínit především stanovisko pléna Ústavního soudu ze dne 19. 12. 2000, Pl. ÚS-st. 12/2000 (ST 12/21 SbNU 484), které se sice vztahuje k přezkumu dle § 55b zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, jeho logiku lze však použít na jakékoliv dozorčí prostředky podle předpisů veřejného práva]. Nezměnil-li žalovaný stávající právní stav založený závazným stanoviskem, jistě nemohl zasáhnout do

právní sféry stěžovatelky, respektive takovému zastavení přezkumného řízení bylo (slovy stěžovatelky) ve vztahu k jejím právům neutrální.

[9] Kasační stížnost se opírá o usnesení ze dne 20. 11. 2019, čj. 2 As 8/2018-63, ovšem zcela pomíjí povahu tohoto usnesení. Jde o předkládací usnesení druhého senátu, kterým se rozšířenému senátu postupuje v judikatuře sporná otázka. Ovšem ani tato sporná otázka se netýká nynější věci. Druhý senát se ve věci nyní vedené před rozšířeným senátem pod sp. zn. 2 As 8/2018 (*M. P.*) domáhá modifikace judikatury a toho, aby ve správním soudnictví bylo samostatně přezkoumatelné rozhodnutí vydané v přezkumném řízení, ve kterém bylo původní závazné stanovisko zrušeno či změněno (srov. část III usnesení čj. 2 As 8/2018-63). Dle převažující judikatury totiž ani v takovémto případě není soudní přezkum zrušení závazného stanoviska možný. Jen v tomto ohledu je třeba korigovat názor městského soudu, jak správně podotkl ve vyjádření žalovaný. Na správnost rozhodnutí městského soudu v nynější věci to však nemá žádný vliv.

[10] I další argumentace druhého senátu z usnesení čj. 2 As 8/2018-63, kterou stěžovatelka cituje, se vztahuje ke změně či zrušení závazného stanoviska v průběhu přezkumného řízení. Druhý senát zpochybňuje, jak může být případná nezákonnost zrušení závazného stanoviska přezkoumána při soudním přezkumu územního rozhodnutí. NSS však opakuje, že v nynější věci nebylo závazné stanovisko zrušeno ani změněno. Na postavení stěžovatelky se vůbec nic nezměnilo, proto je zcela zbytečné klást si otázku, jak případně přezkoumat „nezákonnost“ postupu v přezkumném řízení.

[11] Otázka, kterou nyní projednává rozšířený senát ve věci *M. P.* pod sp. zn. 2 As 8/2018, je tedy odlišná od otázky, kterou řešil městský soud. V nynější věci žalovaný závazné stanovisko v přezkumném řízení nezrušil, naopak to odmítl učinit. V takovémto případě je evidentní, že žalobou napadené rozhodnutí do práv a povinností stěžovatelky nezasahuje. Městskému soudu je třeba dát za pravdu, že stěžovatelka tím není připravena o soudní ochranu, tato ochrana je časově jen oddálena (napadat je třeba konečné, tedy územní rozhodnutí).

[12] NSS proto v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[13] O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměla úspěch; žalovanému náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. listopadu 2020

Zdeněk Kühn
předseda senátu

